

saaledes, at den nuværende Slægt ikke skulde betale yderligere til Opsparing af noget Fond; men at al Opsparing til selve Fondet skulde ophøre, naar det 11te Aar var gaaet. — Nr. 27 til § 28 gaar kun ud paa at løsgøre Forslaget fra den Forbindelse, som ogsaa § 28 staar i til Forslag til Lov om anerkendte Sygefasser. — Nr. 28 gaar ud paa at foreslaa Indførelsen af en ny Paragraf altsaa en § 30. Det gaar ud paa at bestemme, at det foreliggende Forslag, for saa vidt det bliver til Lov; skal undertastes en Revision 11 Aar efter. Udvalget har nærmest stillet dette Forslag, fordi man under hele Behandlingen af Forslaget har haft det Indtryk, at man har lyttet med et Ømne, som endnu var saa nyt, at man overhovedet ikke var i Stand til at stønne over, om man i alle Tilfælde ramte det rette, det, som man burde ramme. Derfor har man været enig om, at det vilde være rigtigt at indføre i Forslaget en saadan Revisionsbestemmelse, og Grunden til, at man netop har sat 11 Aar, er simpelt hen den, at med de 11 Aar er ogsaa den Tid forløben, hvorigennem Forsikringen opsparer det Fond, som Lovforslaget bestemmer. — Jeg har dermed omtalt de af Flertallet stillede Ændringer og skal derfor slutte med at anbefale disse af Flertallet stillede Ændringer til Vedtagelse. Hvad angaar de øvrige foreslaede Ændringer, skal jeg, som jeg allerede bemærkede i Begyndelsen af mit Foredrag, afvente, hvad der fra anden Side maa blive udtalt angaaende disse og forbeholde mig derefter at komme ind paa dem.

Brockenhuss-Skaf: Det Mindretal, paa hvis Vegne jeg taler her, er i alt væsentligt enigt med Flertallet, navnlig i at anse den Naade for praktisk og hensigtsmæssig, hvorpaa det Beløb skal tilvejebringes, som skal udbetales til de Arbejdere, hvis Arbejdsøve er bleven svækket eller tilintetgjort. Ved første Behandling her i Salen blev der rejst mange Anker i det hele taget mod dette Lovforslag. Der blev sagt, at det hele Maskineri var for stort, og at Omkostningerne vilde beløbe sig til et overordentligt stort Beløb. Man htrede tillige, at man troede det var en anden Vej, man kunde gaa, og som var nærmere, nemlig den, at paalægge enhver Arbejdsgiver at indstaa for de Ulykkestilfælde, der kunde ramme Arbejderne, saaledes altsaa, at Arbejdsgiveren, naar der indtraf et Ulykkestilfælde, for en af hans Arbejdere skulde indbetale alt, hvad der behøvedes til denne Arbejders og til hans Familys Underhold. Jeg kan ikke nægte, at jeg finder denne Udvej meget daarlig, idet det navnlig er aldeles utvivlsomt, at mange

Arbejdsgivere umulig vilde kunne præstere, hvad her skal præsteres. Ja, hvis Arbejdsgiveren var saa fornuftig at forsikre sig i en Ulykkesforsikringskasse, vilde det naturligvis kunne ske; men der er ganske vist mange, som ikke ville gøre det, og naar saa et Ulykkestilfælde indtræffer, og vedkommende Arbejdsgiver gaar fallit eller i det hele hans Formuesomstændigheder blive saa imaa og ødelagte, at han ikke kan ernære sin Familie og langt mindre understøtte den Arbejder, der skulde understøttes, saa ligger det klart, at saa faar Arbejderen intet. Man kan sige sig selv, at efter at en saadan Lov som denne er udkommen og Arbejderen har gjort Regning paa at faa Hjælp, vil dette vække en meget stor Misfornøjelse hos vedkommende Arbejder og i det hele taget i Samfundet. Man har nok grebet til den sædvanlige Udvej, at Statskassen skal træde til; men jeg kan ikke nægte, at i dette Tilfælde forekommer det mig, navnlig i disse Tider, hvor der bliver lagt saa meget Beslag paa Statskassen, at det er aldeles ubegrundet at ty til Statskassen. Navnlig vilde jeg finde det urimeligt, at man for et enkelt Tilfældes Skyld og for nogle enkelte Personers Skyld skulde ty til Statskassen, naar man ellers ikke vilde ty til den. Denne Mangel findes ikke i det Forslag, der her foreligger fra Regeringen. Enhver Arbejder kan være fuldkommen sikker paa, at han faar, hvad han skal have, og hvad der tilkommer ham, det faar han, og det ligger i hele det Maskineri og det hele Princip, som er indført i denne Lov. Det er nemlig saaledes, at ved hvert Aars Udgang blive alle de Beløb, som i det paagældende Aar ere udbetalte til Arbejdere, som ere forulykkede, fordelte, naar det er i Landbrug, Skovbrug og Havebrug paa Hartkornet, naar det er industrielle Gjenstande paa Arbejdsgiverne i Forhold til Arbejdslønnen, som er bleven udbetalt i Aaret, og endelig hvad Skibsfart og Fiskeri angaar, bliver det fordelt efter Tonnagen. Arbejderne kunne altsaa her være fuldkomment sikre. Der er i øvrigt indvendt, at de kommunale Bestyrelser ville faa altfor betydeligt Arbejde, og at man i det hele maa vogte sig for at paalægge Kommunalbestyrelserne, som have saa megen Ulejlighed, endnu flere Byrder. Jeg er fuldkommen enig med den ærede Ordfører i, hvad han sagde, at denne Paastand er en meget stor Overdrivelse. Jeg kan i det hele henholde mig til, hvad han sagde, men skal kun udføre det noget videre og sige, at naar vi først tage Hensyn til de Bidrag, der skulle udbedes af Hartkornet, faar Kommunalbestyrelserne ikke den mindste Ulejlighed med denne Sag, det vil